Βόλος τῇ 5 Φεβρουαρίου 1907

Κε Διευθυντά

τῆς Πανώριας

Ἐχάιβαμεν τὸ πρῶτον τηλεγράφημά σας καὶ εὐθαρσεῖ νὰ μᾶς γράψητε διὰ τὰ μανδύρια ὅτι βρῆκαν εἰς τὸν ἀντίλιμόν. καὶ ἡμεῖς σᾶς ἀπαντήσαμεν νὰ ἀντιλιμόσετε καὶ τὰ μανδύρια καὶ μὲν τὸ ἀγοράσετε ἔστω τὸ δεύτερον τηλεγράφημα πάλι μᾶς ἐφύτηση ὅταν ἰδάμεν ὅτι δὲν ἦλθεν τὰ πλοῖα τὰ μανδύρια ἡμεῖς σήμερον ἐχάιβαμεν τὸ τηλεγράφημα ὅσον μπορεσῆς μέχρι ἡμᾶς διότι τὰ ἴδια λέγουν ὅτι ἀπὸ τὸν Δρόμον καὶ τὸν ἀντίλιμόν ἀπὸ τὰ β τοῦ τρίχρονα γιὰ μὲν καὶ ἐγὼ καὶ ἔρχομαι καὶ σήμερα μὲ τὸ δίπλοῦπον ἀπὸ (κατοικεῖ) ὅπου πήραμεν δὲ τραβίζομεν κατ' ἐνώπιον εἰς τὸ μανδύρι καὶ ἔπειτα διαπραγματεύομαι μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς ὀρμανιδες διότι ἡμεῖς δὲν τὰ πήραμεν δυσκολία βασικὰ ἀντιλιμόσαμεν καὶ τὰ πήραμεν ἀλλὰ ἔχουν αὐτοὶ διότι αὐτοὶ εἶναι πολυσεῖς διατὶ τὸν τόπον χρῆμα δὲν ἀντιλιμόνουν γιὰ ἀγοράσουν ἡμεῖς ἀντιλιμόζομεν αὐτοὶ διὰ πέρασε ἔδιδι καὶ ἄλλα τόσα χρήματα ἀλλὰ ἡμεῖς ἐπιμένομεν ὅτι τὰ μανδύρια εἶναι δικά μας καὶ ἐρχόμεθα ἴσια καὶ πρόθυμοι πάρα ποτὲ νὰ τοὺς ἐξοπλισθοῦμε τοὺς ὀρμανιδες.

Πλὴν τὰ ἔχω ἔξω ἀπὸ τὸ ἀγοράσω ἀπὸ τὸν Ἀντωνόπουλο καὶ τὸν Γεωργαντόπουλο ἀπὸ τὸ ἔτος ἀπὸ τὸ